

Poliklīnikā "Imanta" uz kabineta durvīm, kurā pacientus pieņem masieris Rinalds Krēgers, piestiprināts plakāts, kas brīdina par to, ka kabinetā atrodas suns. Tonijs ir zelta labradors – retrīvers, neredzīgā Rinalda pavadonis un kompanjons. Šis suns visu diennakti atrodas līdzās saimniekam, palīdz pārvietoties pa pilsētu – aiziet gan uz darbu, gan aptieku, gan kafejnīcu un ārstniecības iestādēm. Par to, kā norit darba dienas kopā ar suni, Rinalds pastāstīja intervijā ar portālu riga.lv.

Tonijs nav tikai suns. Viņš ir kosmoss!

Kamēr Rinaldam norit pieņemšana, Tonijs atdodas kabineta palīgtelpā. "Daži pie manis ierodas tikai tāpēc, lai apskatītu šo unikālo suni. Bet svešinieki nedrīkst glaudīt un barot servisa suni (tieši tā tiek saukti pavadoni). Tāpēc uz viņu var tikai paskatīties. Vairāki pacienti Tonijam atstāj pīrādziņus un citus gardumus – lai es viņu varētu palutināt pēc darba," ar smaidu par savām darba dienām ar Toniju stāsta Rinalds. Klientu, kuri uz Toniju reaģētu negatīvi, nav. "Bija puika, kurš uz masāžu atveda visu ģimeni, tikai lai parādītu suni."

Uz suni – pavadoni neattiecas aizliegumi – ar viņu ir atļauts doties tur, kur ar četrkājainajiem draugiem parasti ieeja ir aizliegta. "Brīdinājums pie durvīm atrodas gadījumam, ja cilvēkam ir alerģija. Ir cilvēki ar ļoti smagām alerģijas formām, un tas, ka Tonijam ir savs "kabinets", no tā neglābs," stāsta Rinalds. Ja starp pierakstiem ir brīvs brīdis, Rinalds izved Toniju pastaigā. "Vai arī vienkārši ieeju parunāt ar viņu par šo

un to, pastāstu, kādi pacienti bija atnākuši, ko gaidām nākamo. Vai arī ejam uz kaimiņu kabinetu pēc ūdens," stāsta Rinalds.

» Tonijam ir seši gadi, pie Rinalda viņš dzīvo divus mēnešus. "Saņemt šādu suni ir kaut kas kosmisks... Apmācīt suni servisa sniegšanai ir smags un sīkumains darbs. Viņš kopā ar mani, pateicoties Servisa suņu biedrībai "Teodors" «

"Tonijs saprot visu atbildību, kas viņam jāuzņemas. Bez palīdzības uz ielas, Tonijs man palīdz atrast mājas atslēgas, ja tās, piemēram, nokritušas un pats nevaru tās atrast, atnes manu balto spieķi. Mēs pastaigājamies parkā – tas ir jauki ne tikai tāpēc, ka viņš man palīdz pārvietoties, bet arī izvēdinām galvu pirms un pēc darba, atkārtojam komandas, padauzāties. Pēc pastaigām mēs bieži ieejam kafejnīcā, es dzeru kafiju, bet jaukas oficiantes pacienā Toniju ar pīrādziņiem. Tiesa, vajadzētu beigt ēst miltu izstrādājumus – Tonijam vajag notievēt," smejas Rinalds.

Pazaudēt redzi vienas dienas laikā

Dzīve tika sadalīta laikos “pirms” un “pēc” 1994. gadā, kad Rinalds ieguva acu ķīmisko apdegumu. “Man bija tikai 16 gadi. Pēc tam kādu laiku biju neredzīgs, man piešķīra invaliditāti. Pēc vairākiem gadiem, pateicoties onkuļa atbalstam, bija iespēja veikt operāciju Maskavā, pēc kuras redzēju diezgan labi. 2012. gadā ieguva masiera specialitāti - paguvu to izmācīties, pirms es zaudēju redzi,” stāsta Rinalds. Reiz viņš no rīta pamodās ar stiprām sāpēm acīs. “No acīm straumēm tecēja asaras, bija sāpīgi.. Es uzreiz devos uz slimnīcu. Jau vakarā kļuva pilnībā neredzīgs. Neviena ārsts tā arī nevarēja pateikt, kas izraisīja tik strauju un smagu acu infekciju, kuras rezultātā atkal zaudēju redzi. Tas notika 2015.gadā,” viņš stāsta.

Dzīve turpinās

“Mums ir dots tik daudz, cik mēs spējam panest,” ir pārliecināts Rinalds. Dzīve pēc redzes zaudēšanas nebeidzas. “Es vienmēr esmu bijis aktīvs, nevaru nosēdēt mājās. Es labi pārzinu Rīgu, atceros, kā viss izskatās, saprotu, ja man pastāsta, kā šodien izskatās parks. Turklāt mūsdienu ierīces un programmas arī neredzīgajiem atklāj veselu pasauli. Sākums nav viegls, kamēr neredzīgs cilvēks atrod informāciju par šādām programmām un pierod ar tām darboties. Man ir paveicies – mani vienmēr ir interesējušas dažādas tehnoloģijas, ar datorprogrammām vienmēr esmu bijis uz “tu”. Ir īpaša programma – uzņem fotogrāfiju telefonā un tev pastāsta, ko tu esi nofotografējis. Ar pacientu sarakstu ir ērti – programma man nolasa, kas pēc pieraksta ir nākamais. Tagad bez problēmām atrodu mūziku, audiogrāmatas, citiem vārdiem sakot, nav nekādas informācijas izolācijas,” viņš stāsta.

» Rinalds pirms desmit gadiem apprecējies, audzina meitu.

“Mana sieva zināja, ka agrāk vai vēlāk es varētu kļūt neredzīgs. Bet viņu tas neapturēja – mēs apprecējāmies, viņa ar mani ir kopā gan priekos, gan bēdās. Es esmu laimīgs cilvēks,” stāsta Rinalds. «

